

Навела очи и заплакала. Поронила горещи сълзи и тѣ попарили тревичкитѣ.

Де билъ Дѣдо Господь и слушалъ. Слѣзълъ тихичко между звездитѣ, навелъ се и нагребалъ две шепи прѣстъ, турилъ я въ една торбичка. Метналъ торбичката презъ тоягата си и тръгналъ по равното поле. Бѣла свѣтлина трептѣла по дрехитѣ на стареца. Той седналъ край пѣтя и въздъхналъ.

Крали Ммрко се задалъ отъ доле.

— Добъръ вечеръ, старче, — поздравилъ го той.

— Далъ ти Господь здраве, юначе, — отвърналъ Дѣдо Господь.

— Какво правишъ тука?

— Почивамъ си. Отъ далеченъ пѣтъ ида и нося тежъкъ товаръ. По-тежъкъ не може.

— Кѣде е тежкото? — усмихналъ се Крали Марко.

— Въ торбичката, синко, ако щешъ, помогни ми да я дигна на гърба си.

Крали Марко не се навелъ, ами извадилъ сабята си и съ нея закачилъ прещилото на торбата. Посегналъ да я вдигне—жилавата сабя се огънала, торбичката не мръдва.

Присегналъ Марко съ ржка отъ коня, хваналъ торбичката, мѣчи се да я дигне—не може. Напрегналъ повече сили, изпращѣли коститѣ на коня му, а торбата пакъ не мърда.

Засраменъ, юнакътъ скочилъ на земята и сграбилъ съ две ржце торбата. Изпулилъ очи, жилитѣ му се опънали—ще се прѣснатъ, студена потъ покапала отъ тѣлото му. Потъ-

